

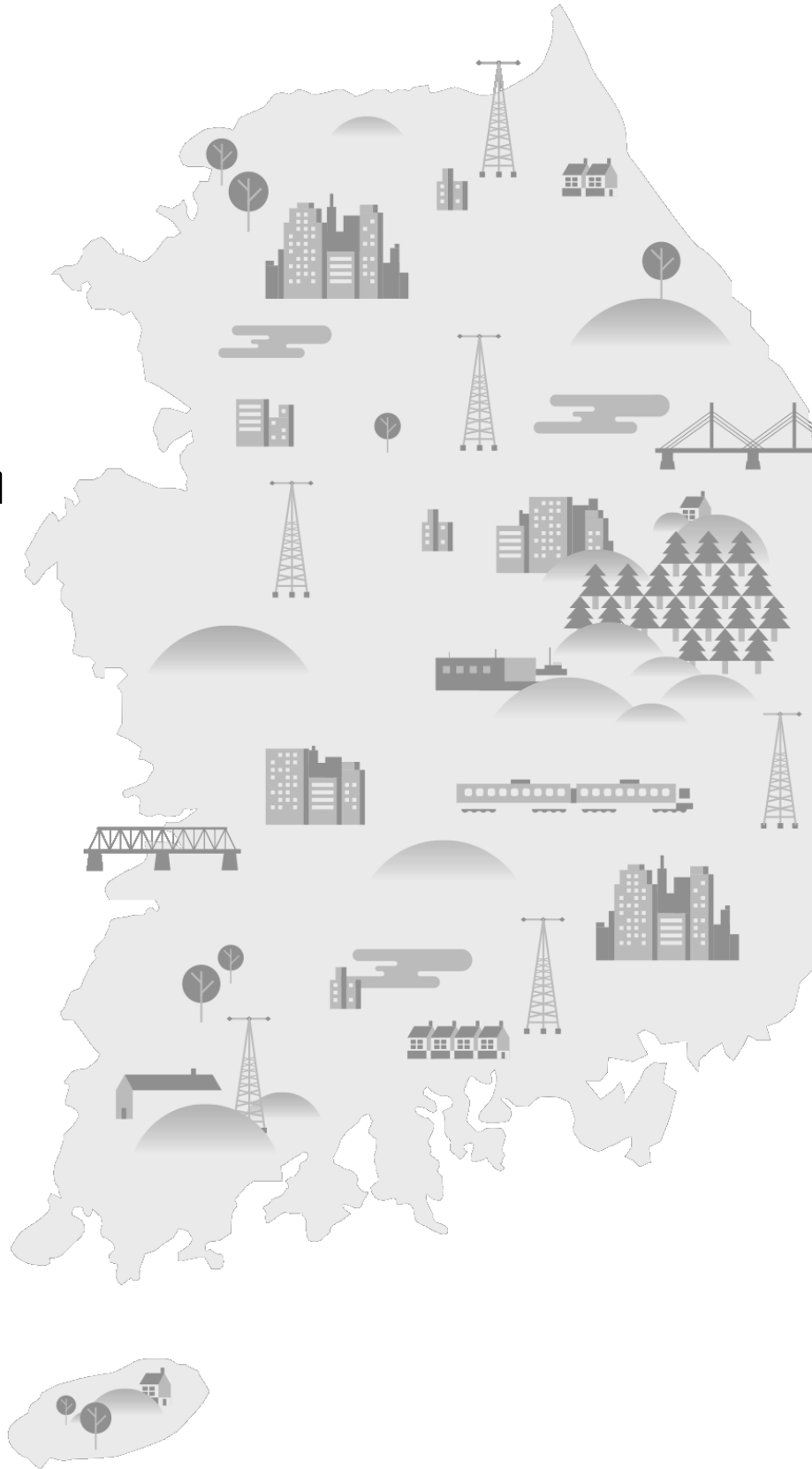
The 4th Comprehensive National Territorial Plan

การวางแผนประเทศเกาหลีใต้ ฉบับที่ 4

โดย นางชวลิตา จันท์พวง

นักผังเมืองชำนาญการพิเศษ

กรมโยธาธิการและผังเมือง

การวางผังประเทศเกาหลีใต้

ในปี พ.ศ. 2545 ผู้ศึกษาได้รับทุนเข้าร่วมการฝึกอบรมในหลักสูตร Urban Planning & Policy course จากสถาบันวิจัยการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งเกาหลี หรือ Korea Research Institute for Human Settlements (KRIHS) และได้มีโอกาสในการรับฟังการบรรยายและสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้เชี่ยวชาญด้านการวางผังเมืองของประเทศเกาหลีใต้ในการวางผังเมืองตั้งแต่การวางผังระดับประเทศ ภาค เมือง/ชุมชน พบว่าเกาหลีใต้เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับการกำหนดนโยบายและการวางแผน/ผังพัฒนาเชิงพื้นที่เป็นอันมาก ควบคู่ไปกับการกำหนดนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ มีการดำเนินการวางและจัดทำผังระดับประเทศมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่ปี ค.ศ.1972 จนถึงปัจจุบันเกาหลีใต้ประกาศใช้ผังประเทศที่ 4 (ฉบับปรับปรุง) ซึ่งนับตั้งแต่ปีค.ศ. 2000 การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลกที่รุนแรงขึ้นและเป็นวิกฤตการณ์ระดับนานาชาติและระดับประเทศ ผังประเทศเกาหลีจึงให้ความสำคัญในประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม และการเติบโตแบบสีเขียว (Green growth) ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อนำพาประเทศสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน และเป็นผู้นำระดับเวทีโลกในการพัฒนาแบบ Green growth นอกจากนั้นได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาประเทศโดยใช้เทคโนโลยีและICTมาเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ โดยพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน และการพัฒนาเมืองให้มีความสะดวกสบาย ทันสมัย และดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ

ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางด้านการพัฒนาประเทศ และมีการผังเมืองที่ดี มีระดับโครงสร้างของผังเมือง คล้ายคลึงกับระบบการผังเมืองของไทย เกาหลีใต้จึงเป็นอีกหนึ่งประเทศที่จะสามารถเป็นต้นแบบของการเป็นกรณีศึกษาที่นำมาเปรียบเทียบและประยุกต์ใช้กับการวางผังประเทศไทย

3.1 ภาพรวมประเทศเกาหลีใต้

เกาหลีใต้เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออก มีพื้นที่ครอบคลุมส่วนใต้ของคาบสมุทรเกาหลี พรมแดนทางเหนือติดกับประเทศเกาหลีเหนืออยู่ใกล้กับประเทศจีน ญี่ปุ่น เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก มีพื้นที่เพียง 100,300 ตารางกิโลเมตร โดยร้อยละ 70 เป็นพื้นที่ภูเขา แต่มีประชากรจำนวนมาก ประมาณ 51.25 ล้านคน (พ.ศ. 2559) ทั้งนี้ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตเมือง มีจำนวนถึง 47.73 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 91.79 ของประชากรทั้งหมด (กระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐานและคมนาคมประเทศเกาหลีใต้ พ.ศ. 2559) กระจุกตัวอยู่ในภาคเมืองหลวง และเมืองขนาดใหญ่ เช่น ปูซาน แทกู แทจอน กวางจู อินชอน และอูลซาน มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 10 ของประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท

ประเทศเกาหลีใต้ มีรูปแบบการปกครองระบอบเสรีประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ และมีประธานาธิบดีเป็นประมุข แบ่งเขตการปกครองเป็น 8 จังหวัด 1 จังหวัดปกครองตนเองแบบพิเศษ (เกาะเชจู) 6 มหานคร และ 1 นครพิเศษ

รูปที่ 1 แสดงที่ตั้งประเทศเกาหลีใต้

รูปที่ 2 เขตการปกครองประเทศเกาหลีใต้

ถึงแม้ว่าเกาหลีใต้เป็นประเทศขนาดเล็ก และไม่มีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นต้นทุนภาคการผลิตในภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศ แต่ประเทศเกาหลีใต้นับได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจได้รวดเร็วและประสบความสำเร็จจนติดอันดับประเทศผู้นำเศรษฐกิจของโลก ด้วยการเติบโตอย่างต่อเนื่องของภาคอุตสาหกรรมมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 อันเป็นผลจากนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจให้ก้าวสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม และนโยบายการพัฒนาพื้นที่ของประเทศ ซึ่งมียุทธศาสตร์หลักคือการปรับโครงสร้างการใช้พื้นที่และจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานให้สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจขั้นสูงและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน โดยในปีพ.ศ.2559 เกาหลีใต้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ: 1.411 ล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ มีอัตราการเติบโต 2.8% และมีรายได้ต่อหัวประชากร: 27,538.81 เหรียญสหรัฐ (ธนาคารโลก) ทั้งนี้รัฐบาลเกาหลีใต้มีนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่ขับเคลื่อนด้วยความรู้เทคโนโลยี และวัฒนธรรมเกาหลี โดยมีแผนการสร้างนวัตกรรมทางเศรษฐกิจ มีสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศเกาหลีใต้ได้แก่ เครื่องจักรไฟฟ้ารถยนต์ เครื่องจักรกล เรือ และน้ำมันเชื้อเพลิง

3.2 ระบบการวางผังเมืองของประเทศเกาหลีใต้

การวางแผนพัฒนาเชิงพื้นที่ประเทศเกาหลีมีการจัดทำแผน/ผังในหลายระดับ ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างคล้ายคลึงกับประเทศไทย คือ ผังประเทศ ผังภาค ผังจังหวัด และผังเมือง/ชุมชน โดยผังประเทศ (Comprehensive National Territorial Plan : CNTP) อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติการใช้ที่ดินแห่งชาติ 2002 (Framework Act on National Territory 2002) ซึ่งผังประเทศ (CNTP) จะเป็นการกำหนดทิศทางการพัฒนาและอนุรักษ์พื้นที่ของประเทศในระยะยาว และเป็นกฎหมายสำคัญสูงสุด การจัดทำแผน/ผังการพัฒนาอื่นๆ จะต้องดำเนินการให้สอดคล้อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชน แก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยและสร้างสมดุลของการพัฒนาเพื่อลดช่องว่างความแตกต่างทางเศรษฐกิจระหว่างภาคต่างๆ ของประเทศ

ผังประเทศ (Comprehensive National Territorial Plan : CNTP) เป็นกรอบชี้้นำการพัฒนาพื้นที่ระดับประเทศระยะยาว ให้ความสำคัญระดับภาค จังหวัด เมือง รวมถึงแผนการพัฒนารายสาขา

ผังภาค (Regional Plan) เป็นแผนบ่งชี้ทิศทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ระยะยาวของภูมิภาค ซึ่งเป็นพื้นที่เฉพาะเจาะจง หรือพื้นที่ตามนโยบายพิเศษ เช่น ผังภาคมหานคร ผังภาคซึ่งเป็นพื้นที่ที่กำหนดโดยกฎหมาย ผังพื้นที่ชายแดน ผังพื้นที่ส่งเสริมการพัฒนา เป็นต้น

ผังจังหวัด (Comprehensive Provincial Plan) ดำเนินการภายในพื้นที่จังหวัด ซึ่งจะเป็นกรอบให้กับการวางผังระดับเมือง

ผังเมือง/ชุมชน (Comprehensive City/County Plan) เป็นผังโครงสร้างเชิงพื้นที่และทิศทางการพัฒนาระยะยาวด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน การคมนาคมขนส่ง สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อุตสาหกรรม การสื่อสาร เป็นต้น

3.3 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการวางผังประเทศ

การวางและจัดทำผังประเทศเกาหลีใต้ถูกกำหนดภายใต้กฎหมาย พระราชบัญญัติกรอบการพัฒนาพื้นที่แห่งชาติ (Framework Act on National Territory) ในมาตรา 6 (2) ข้อ 1 ให้คำนิยามของผังประเทศไว้ ดังนี้

“ผังประเทศ คือ แผนซึ่งบ่งชี้ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ระดับประเทศในระยะยาว ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ”

มาตรา 7 ได้ระบุถึงความสัมพันธ์ของผังประเทศกับผังระดับต่างๆ ไว้ว่า

(1) ผังประเทศจะเป็นพื้นฐานสำหรับการวางและจัดทำผังเมือง/ชุมชน รวมถึงผังภาคและแผนการพัฒนากฎภูมิภาคจะต้องสอดคล้องกับแผนที่ดินที่ครอบคลุมของประเทศ

(2) การวางและจัดทำผังประเทศเป็นการวางแผนในระยะ 20 ปี ผู้มีอำนาจในการวางและจัดทำผังในระดับภาค จังหวัด เมือง/ชุมชน หรือแผนการพัฒนาสาขาจะต้องกำหนดวงรอบของการจัดทำผังโดยคำนึงให้สอดคล้องกับผังประเทศ

มาตรา 8 ได้ระบุถึงความสัมพันธ์ของผังประเทศกับแผนงานภายใต้บทบัญญัติอื่นๆ ไว้ว่า

ผังประเทศที่ร่างขึ้นภายใต้พระราชบัญญัตินี้ จะมีผลเหนือกว่าแผนใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้พื้นที่ที่กำหนดไว้ภายใต้กฎเกณฑ์อื่นๆ และเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าจะไม่มีผลใช้บังคับกับแผนงานด้านการทหาร

มาตรา 10 เนื้อหาผังประเทศ

ผังประเทศจะต้องบรรจุนโยบายพื้นฐานและเป็นทิศทางระยะยาว ดังนี้

1. สถานะปัจจุบันของการใช้ที่ดินแห่งชาติและมุมมองของการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในสถานะที่กำหนด
2. ความคิดพื้นฐานในการพัฒนาการใช้พื้นที่ของประเทศและการสร้างภาพในอนาคตที่พึงประสงค์ของการใช้พื้นที่ของประเทศ
3. การปรับปรุงโครงสร้างเชิงพื้นที่ของประเทศ ทิศทางและบทบาทของแต่ละภาค
4. นโยบายการพัฒนาประเทศอย่างสมดุลและการส่งเสริมอุตสาหกรรมในภูมิภาค
5. การยกระดับความสามารถการแข่งขันของประเทศและการขยายโครงสร้างพื้นฐานของประเทศชาติเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต
6. การใช้ประโยชน์และการจัดการทรัพยากรที่ดินของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ที่ดิน ทรัพยากรน้ำ ทรัพยากรป่าไม้ ทรัพยากรทางทะเล
7. การสร้างสภาพความเป็นอยู่ เช่น ที่อยู่อาศัย ระบบประปา ระบบระบายน้ำทิ้ง และการปรับปรุงคุณภาพชีวิต
8. การป้องกันความเสียหายจากน้ำท่วม ความเสียหายจากลม และภัยพิบัติอื่น ๆ
9. การใช้ประโยชน์และการจัดการพื้นที่ได้ดิน
10. การอนุรักษ์และปรับปรุงสภาพแวดล้อมการใช้ที่ดินของประเทศ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
11. เรื่องอื่น ๆ ที่เกิดจากอนุวรรคที่ 1 ถึง 10

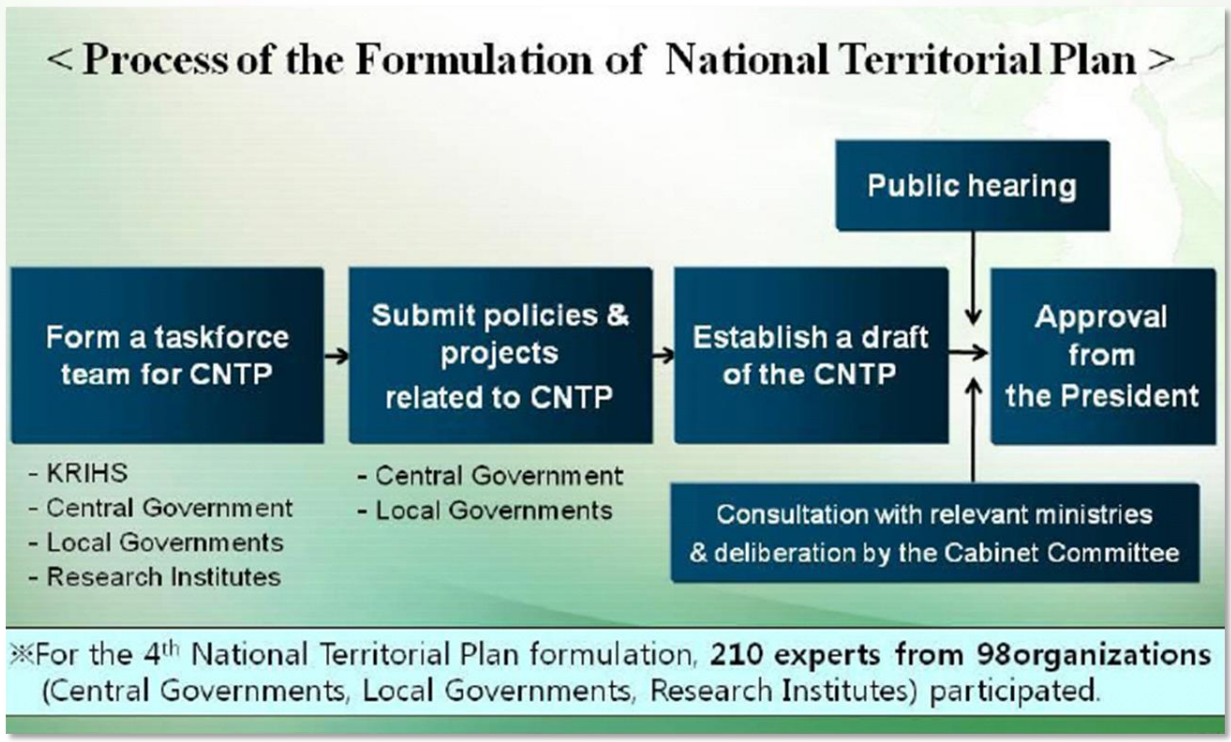
จะเห็นได้ว่าตามกฎหมายผังประเทศเกาหลี มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ของประเทศ เนื่องจากเป็นกฎหมายสูงสุดที่แผน/โครงการการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่จะต้องดำเนินการให้สอดคล้อง

3.4 หน่วยงานการวางแผนและผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ

ตามพระราชบัญญัติกรอบการพัฒนาพื้นที่แห่งชาติ ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐาน และการคมนาคมขนส่ง (Ministry of Land, Infrastructure and Transport) เป็นผู้จัดให้มีการดำเนินการวางแผนและจัดทำผังประเทศ ทั้งนี้ในการวางแผนและจัดทำผังประเทศเกาหลี ฉบับที่ 4 (2011-2020) สถาบันวิจัยการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งเกาหลี หรือ KRIHS ซึ่งเป็นองค์กรประเภทไม่แสวงผลกำไร (Nonprofit Organization) อยู่ภายใต้สถาบันวิจัยเศรษฐกิจและสังคมแห่งเกาหลี Korea Council of Economic and Social Research Institute (KCERSRI) จะเป็นองค์กรหลักในการทำหน้าที่จัดทำนโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่และการผังเมืองของประเทศเกาหลีใต้ การดำเนินงานวางแผนและจัดทำผังประเทศ KRIHS จะจัดตั้ง

คณะทำงานร่วมกับสถาบันวิจัยภายใต้กระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงเกษตร กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงสิ่งแวดล้อม ฯลฯ รัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นดำเนินการวางแผนและจัดทำนโยบายและโครงการต่างๆ ให้รัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นพิจารณา เพื่อจัดทำร่างผังประเทศ (CNTP)

กระบวนการวางแผนประเทศเกาหลีใต้ที่ 4
ที่มา : สถาบันวิจัยการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งเกาหลี (KRIHS)

2.5 กระบวนการมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดทำผังประเทศ

กฎหมายระบุไว้อย่างกว้างๆ ว่ากระบวนการจัดทำผังประเทศต้องผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชนและทุกภาคส่วน (Public Hearing) ข้อคิดเห็นต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะถูกนำมาพิจารณาและบรรจุอยู่ในเนื้อหาของผังตามความเหมาะสมและความเห็นชอบของรัฐมนตรี

ผังประเทศฉบับปัจจุบันเป็นฉบับปรับปรุงมาจากผังเก่า ซึ่งให้ความสำคัญเป็นพิเศษในการรับฟังความคิดเห็นและการมีส่วนร่วม โดยผลลัพธ์ที่ได้คือ การให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองโดยผู้คนในท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนา กระบวนการรับฟังความคิดเห็นรับฟังจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั่วประเทศ และผ่านการรับฟังคำปรึกษาจากคณะรัฐมนตรี ก่อนจะนำไปสู่กระบวนการเสนอต่อประธานาธิบดีลงนามต่อไป ทั้งนี้การวางแผนและจัดทำผังประเทศ (CNTP) ฉบับปัจจุบัน มีผู้เชี่ยวชาญจาก

รัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น และสถาบันวิจัยในสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมในกระบวนการทั้งหมด 210 ท่าน จาก 98 องค์กร

2.6 การใช้บังคับผังประเทศเกาหลีใต้

ผังประเทศกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ ในระยะ 20 ปี และให้มีการปรับปรุงทุก ๆ ห้าปี เช่นเดียวกับผังประเทศมาเลเซีย หน้าที่ของผังประเทศ ฉบับที่ 4 คือ เป็นผังแม่บทในการพัฒนาประเทศไปสู่วิสัยทัศน์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและมีศักยภาพด้านการแข่งขันในระดับโลก โดยนโยบายหลักคือการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งด้านตะวันตก ตะวันออก และใต้ กำหนดเป็นพื้นที่พัฒนาระดับมหาสถา (Super Wide-Area Development Zone) พัฒนาการเชื่อมต่อการขนส่งระหว่างพื้นที่ในประเทศและระหว่างประเทศ รวมถึงการพัฒนาสนามบินและท่าเรือให้มีประสิทธิภาพควบคู่ไปด้วย

2.7 ผังประเทศเกาหลีใต้ (Comprehensive National Territorial Plan : CNTP)

สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือ เกาหลีใต้เป็นหนึ่งในประเทศที่มีการเจริญเติบโตเร็วที่สุดประเทศหนึ่งในปัจจุบัน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษที่ 60 ทำให้เมืองและพื้นที่อื่นๆเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความสำเร็จของผังประเทศ หรือ Comprehensive National Territorial Plan (CNTP) ตั้งแต่ปี 1972 นำไปสู่การปรับปรุงผังประเทศฉบับที่ 4 ในช่วงปี ค.ศ.2011-2020 เสนอให้รูปแบบการพัฒนาอยู่ในอนาคตภายใต้กระบวนการทัศน์ Global Green National Territory หรือ พื้นที่ประเทศโลกสีเขียว

ผังประเทศฉบับนี้พยายามใช้ประโยชน์ของภูมิภาคซึ่งอยู่ในศูนย์กลางของเอเชียตะวันออกเฉียงไกลและสนับสนุน การลดคาร์บอนไดออกไซด์เพื่อการเติบโตสีเขียว อีกทั้งยังจัดการพื้นที่ต่างๆภายในแต่ละพื้นที่ให้อยู่ในกลุ่มเฉพาะทางขนาดใหญ่มุ่งหวังเพื่อผลลัพธ์ทางการประหยัดจากขนาด (Economies of Scales) และส่งเสริมความร่วมมือข้ามพรมแดน พื้นที่เมือง มหานคร และจังหวัดต่างๆซึ่งเกิดขึ้นโดยการสร้างมาตรการพัฒนาคุณภาพชีวิตในเมืองขนาดกลางและการจัดตั้งเมืองใหม่เพื่อลดการย้ายถิ่นที่อยู่ของคนและการเก็งกำไรของบริษัทอสังหาริมทรัพย์

2.7.1 พื้นที่วางผัง

ผังประเทศเกาหลีใต้ที่ 4 (ฉบับปรับปรุง) มีขอบเขตการวางผังทั้งคาบสมุทรเกาหลีทั้งหมด ตั้งแต่เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้รวมไปถึงภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ

2.7.2 สาระสำคัญของผังประเทศเกาหลีใต้

ผังประเทศที่ 4 ฉบับปรับปรุง (ค.ศ.2011-2020) ภายใต้การบริหารประเทศของประธานาธิบดี ลี เมียง บัก (Lee Myung-bak) ซึ่งได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระจากผังที่ 4 (2000-2020) อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศโลก (Climate Change), กระแสพัฒนาของโลกให้ความสำคัญกับการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการเติบโตแบบสีเขียว Green Growth, การแข่งขันทางเศรษฐกิจในเวทีโลก และการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและอำนาจของระบบเศรษฐกิจโลก โดยผังประเทศฉบับปัจจุบัน ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ ในระยะ 20 ปี สาระสำคัญของนโยบายมุ่งเน้น

➤ การพัฒนาแกนเศรษฐกิจพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ชายฝั่งทะเลตะวันตก และชายฝั่งทะเลทางตอนใต้ ตามยุทธศาสตร์การเป็นประตู (Gate way) สู่ภูมิภาคต่างๆ ของโลก ผ่านการเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบการคมนาคมขนส่งทางสนามบิน ท่าเรือ ถนน และรถไฟเชื่อมต่อคาบสมุทรเกาหลีกับประเทศจีนและภูมิภาคเอเชีย

➤ พัฒนาให้เป็นประเทศชั้นนำของโลกภายใต้ยุทธศาสตร์การเติบโตแบบสีเขียว (Green Growth) ด้วยการเพิ่มพื้นที่สีเขียว สร้างสภาพแวดล้อมเมือง โครงสร้างพื้นฐานและระบบคมนาคมขนส่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

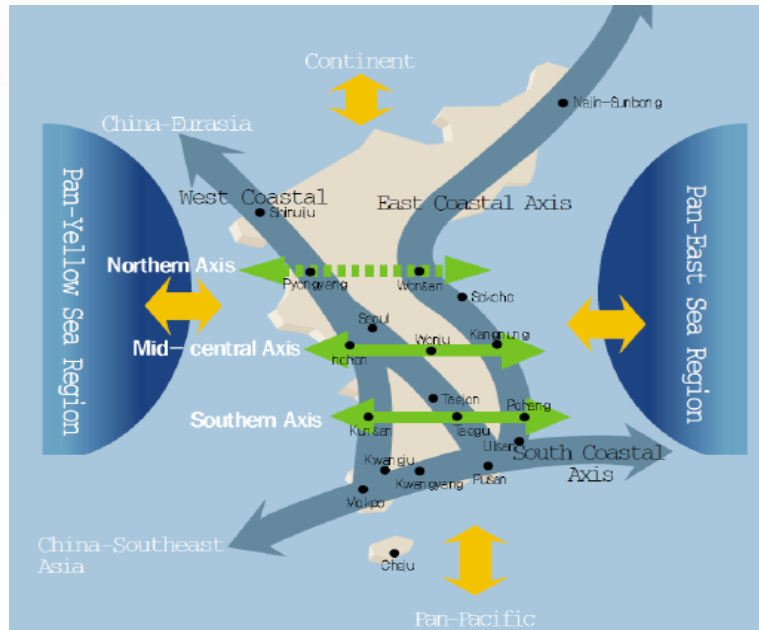
➤ เสริมสร้างการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคต่างๆ สู่ระดับโลก เช่น การพัฒนาเขตเศรษฐกิจขนาดใหญ่ระดับภูมิภาค (Mega/Supra –regional Economic Zone) การปรับปรุงและยกระดับโครงสร้างพื้นฐาน การจัดหาพื้นที่เพื่อการลงทุนอุตสาหกรรม (Industrial Complex) และการส่งเสริมการค้นคว้าและวิจัย (R&D) ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหลัก

➤ พัฒนาระบบโครงข่ายการคมนาคมขนส่งที่ทันสมัยและใช้ความเร็วสูง (High-tech & High-speed) ซึ่งประหยัดพลังงาน (Energy Saving) และคาร์บอนต่ำ (Low-carbon)

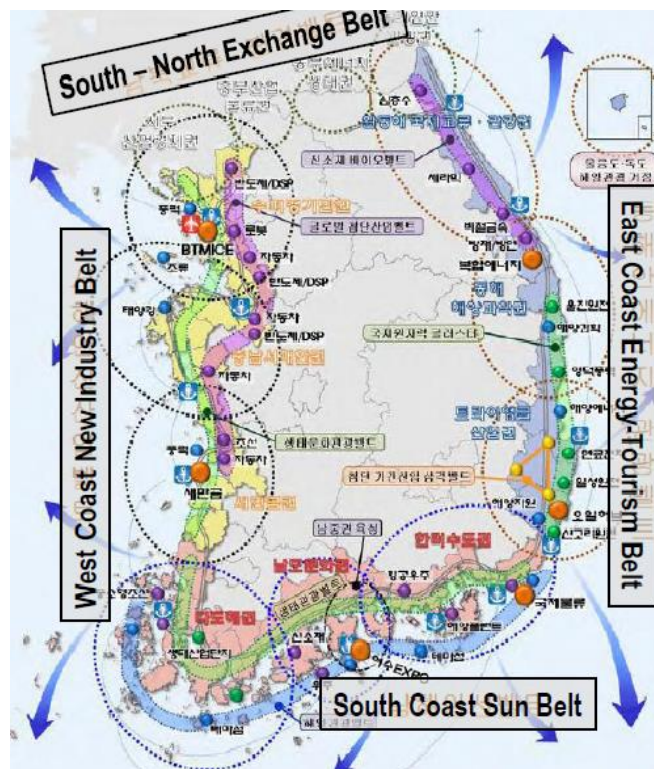
➤ พัฒนาโครงข่ายสารสนเทศความเร็วสูง (High Speed Information Network) เชื่อมโยงกับระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Spatial Information System) เพื่อยกระดับไปสู่การเป็นประเทศชั้นนำในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Ubiquitous Territorial Information)

➤ พัฒนาที่อยู่อาศัยที่น่าอยู่ และสะดวกสบายสำหรับผู้มีรายได้น้อยในภาคต่างๆ ทั่วประเทศ ภายใต้แนวคิดการเติบโตแบบสีเขียว (Green Growth) คาร์บอนต่ำ (Low-carbon) และใกล้แหล่งงาน

รูปที่ 3 ผังประเทศเกาหลีใต้ที่ 4 ปรับปรุงครั้งที่ 2 (2011-2020)

รูปที่ 4 กรอบการพัฒนาภาค (Major Development Regions)

รูปที่ 5 การพัฒนาเมืองภายใต้แนวคิด Ubiquitous City

หัวข้อ	คำอธิบาย
1. ที่มาของผัง	<ul style="list-style-type: none"> - อ้างอิงการปรับปรุงแผนทุกๆ ห้าปี - อ้างอิงบทกฎหมายการผังเมือง - บทบาทหน้าที่ของผังประเทศ
2. บริบทของประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อมูลทั่วไป - การใช้ประโยชน์ที่ดิน แบ่งเป็น พื้นที่ป่าไม้ พื้นที่การเกษตร และพื้นที่เมือง - โครงสร้างพื้นฐาน - บริบทการเปลี่ยนแปลง - ปัญหาด้านการพัฒนาประเทศ
3. ภาพรวมของผัง	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิด จุดประสงค์ และกลยุทธ์ - แนวทางการพัฒนาประเทศ
4. ยุทธศาสตร์ของผัง	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคแบบพึ่งพาตัวเองได้ - การพัฒนาเพื่อการเชื่อมต่อกับต่างประเทศ - การพัฒนาระบบคมนาคม - การพัฒนาเมืองน่าอยู่ - การพัฒนาอย่างยั่งยืน

หัวข้อ	คำอธิบาย
	- การพัฒนาแบบกระจายอำนาจและระบบการดำเนินการ
5. แนวทางการพัฒนาแบ่งตามภูมิภาค	- กำหนดรูปแบบการพัฒนาและประเภทอุตสาหกรรมของแต่ละเมือง

2.7. การนำผังประเทศไปสู่การปฏิบัติ

ภายหลังจากประธานาธิบดีลงนามรับรอง นโยบายในผังประเทศ (CNTP) นำไปสู่การปฏิบัติใน 3 ระดับคือ

1. **รัฐบาล** ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับ โครงการพัฒนาภาค, การพัฒนาเมือง, พื้นที่อุตสาหกรรม, ระบบการคมนาคมขนส่ง, ระบบข้อมูลสารสนเทศ, ที่อยู่อาศัย, การจัดการที่ดิน, การพัฒนาอย่างยั่งยืน และ ความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ

2. **รัฐบาลท้องถิ่น** ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญเพิ่มมากขึ้น จากในอดีตการกำหนดแผนเป็นลักษณะ Top-down จากรัฐบาล แต่เนื่องจากประเทศมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นและนโยบายการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นจึงมีบทบาทเท่าเทียมและรับผิดชอบร่วมกันในการกำหนดนโยบายต่างๆ ซึ่งในอนาคตการกำหนดนโยบายการพัฒนาพื้นที่ จะกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและประชาชนจะมีส่วนร่วมมากขึ้น

3. **ประธานาธิบดี** จะเป็นผู้ตัดสินใจและอนุมัติ CNTP ก่อนจะถูกบังคับใช้เป็นกฎหมาย ตั้งแต่ปี 1960's เป็นต้นมา CNTP และแผนการพัฒนาเศรษฐกิจจะถูกบังคับใช้ภายใต้อำนาจของผู้นำประเทศ

ทั้งนี้ผังประเทศเกาหลีใต้ฉบับที่ 4 ได้เสนอการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ ดังนี้

1) การพัฒนาด้านการเงิน

1. ทิศทางพื้นฐานสำหรับการลงทุน

- **ความหลากหลายของแหล่งเงินรายได้** การขยายรายได้จากการลงทุนต้องมีการส่งเสริมความสามารถของท้องถิ่นให้มีอำนาจในการดำเนินการเองได้ มีแหล่งการคลังที่มั่นคงและปลอดภัย มีอำนาจสามารถเก็บค่าเช่าและค่านายหน้าต่างๆได้เอง รวมถึงมีความสามารถในการดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนได้

ทั้งนี้ การเลือกแหล่งรายได้ควรเลือกหลังจากได้คำนึงถึงผลกระทบของเศรษฐกิจระดับจุลภาค เช่น ค่าโอกาสทางสังคม อัตราการเก็บภาษีอากร อัตราการเข้าถึงบริการต่างๆภายในเมือง การระดมกองทุน เป็นต้น นโยบายการลงทุนควรเป็นส่วนที่ผลักดันให้นำเงินดังกล่าวไปใช้ในการส่งเสริมและจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาประเทศ

- **การควบคุมความร่วมมือในการลงทุนในโครงการการพัฒนาของภาครัฐ** เงินทุนทุกส่วนของโครงการพัฒนาภาครัฐมาจากการจัดสรรงบประมาณโดยรัฐบาลกลาง และควรส่งเสริมผลประโยชน์แก่สาธารณชน รวมถึงสามารถพัฒนาระดับภาคไปจนถึงกิจกรรมอื่นๆภายในเมืองได้ เช่น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม อนุรักษ์ป่าไม้ การปรับปรุงการขนส่งสาธารณะ การควบคุมพื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม เป็นต้น ทั้งนี้เงินรายได้ควรถูกนำไปใช้ในการพัฒนาพื้นที่ท้องถิ่นด้วย เช่น ระบบสาธารณสุขปศุสัตว์ การจัดการน้ำเสีย เป็นต้น

นอกจากนี้ภาครัฐและภาคเอกชนควรจะมีส่วนในการส่งเสริมการพัฒนาโครงการร่วมกันซึ่งโครงการดังกล่าวควรเป็นโครงการที่ส่งผลกระทบขนาดใหญ่ต่อพื้นที่ และยังสามารถคิดอัตราค่าเช่าในโครงการได้อีกด้วย อีกทั้งรัฐบาลเกาหลีต้องดึงดูดให้ภาคเอกชนสามารถเข้ามาลงทุนในโครงการระดับประเทศได้จะช่วยให้เป็นการยกระดับการมีส่วนร่วมของสาธารณะและดำเนินการได้อย่างถูกกฎหมาย

- **การจัดสรรรายได้ตามความต้องการ/ความจำเป็น** รัฐบาลกลางต้องสามารถประเมินสถานะทางการเงินของภาคและท้องถิ่นได้โดยให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาโดยเฉพาะบริเวณ Backward area เพื่อเพิ่มสมดุลการพัฒนาระดับชาติให้มากขึ้น รวมถึงช่วยส่งเสริมให้รัฐบาลกลางเองไปลงทุนภายนอกเขตเมืองด้วย

2) การจัดการรายได้จากการลงทุน

- **การจัดลำดับการลงทุนใหม่และยานพาหนะ** รัฐบาลเกาหลีต้องมีการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในการจัดตั้งระบบลำดับการลงทุนที่มีความน่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพต่อการลงทุนของงบประมาณที่มีอยู่ อย่างไรก็ตามการที่จะทำให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดของการลงทุนต่อการพัฒนาเมืองจำเป็นต้องปรับปรุงระบบให้มีการบูรณาการและส่งเสริมแหล่งการลงทุนจากต่างประเทศด้วย ทั้งนี้องค์กรเกี่ยวข้องกับการเงินควรมีแนวทางการดำเนินการดังนี้

- การส่งเสริมความสามารถของรัฐในการจัดการระดับประเทศโดยการปรับโครงสร้างองค์กรทางการเงินให้เหมาะสม

- ให้มีการเพิ่มด้านการเงินสูงขึ้นในท้องถิ่น

- การเพิ่มขึ้นของท้องถิ่นทั้งภาษีท้องถิ่นและภาษีที่ไม่เป็นรายได้ รวมถึงการขยายการเงินของท้องถิ่นให้สามารถจัดการปัญหาต่างๆอย่างยืดหยุ่น

ในอีกประเด็นเรื่องการลงทุนเกี่ยวกับยานพาหนะที่ยังคงเป็นประเด็นใหม่ที่สามารถพิจารณาเพิ่มเติมไปในเรื่องการจัดการทางการเงินได้

หลักการ “beneficiary pays”

- เพื่อส่งเสริมความเสมอภาคและควมมีประสิทธิภาพในการกระจายงบประมาณการลงทุน รวมถึงค่าบริการสาธารณสุขภาค และค่าเช่า ทั้งนี้รัฐบาลควรประเมินผลประโยชน์ของสาธารณะและอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

- เพื่อช่วยให้การลงทุนมีประสิทธิภาพมั่นคงทางรายได้ในขณะที่แก้ไขและลดความซับซ้อนของระบบคอมมิชชั่นและค่าเช่าต่างๆ โดยรัฐควรตั้งค่าบริการสาธารณสุขภาคให้มีความเหมาะสมโดยคำนึงจากราคาต้นทุนหลัก เช่น ทางด่วน รางรถไฟ ค่าบริการสาธารณสุขการของสนามบิน

- ควรมีการส่งเสริมเงินทุนให้แก่รัฐท้องถิ่นเพื่อให้แหล่งเงินท้องถิ่นเพิ่มขึ้นจากการออกพันธบัตร (issuing bonds) ทั้งนี้ควรออกเฉพาะโครงการที่สร้างผลประโยชน์ด้วย เช่น การจัดการน้ำและการจัดการระบายน้ำ โครงการด้านคมนาคม และโครงการที่เกี่ยวข้องกับกีฬาสาธารณะ อย่างไรก็ตามท้องถิ่นควรคำนึงความต้องการของประชาชนผู้อยู่อาศัยเป็นหลักในการดำเนินการโครงการดังกล่าว

การดึงดูดภาคเอกชนเข้ามาลงทุนทั้งภายในประเทศและนานาชาติ

รัฐบาลควรส่งเสริมให้ภาคส่วนเอกชนเข้ามาลงทุนในโครงการระดับประเทศเพื่อให้เกิดการขยายแหล่งรายได้และเพิ่มประสิทธิภาพของโครงการ รัฐจึงควรมุ่งลดขนาดบทบาทของรัฐลงโดยให้ภาครัฐมุ่งเน้นจัดการเพียงส่วนบริหารและการบริการเพื่อสาธารณะเป็นหลัก

การส่งเสริมโครงการการลงทุนของภาคเอกชนควรคำนึง 3 เกณฑ์ดังนี้

1. สำหรับโครงการที่สามารถสร้างผลกำไรได้มากกว่าส่งเสริมประโยชน์สาธารณะ
2. สำหรับโครงการที่ใช้ประโยชน์ได้จากการประสิทธิภาพในการจัดการและการทำงานและของเอกชน

3. สำหรับโครงการที่สามารถสร้างผลกระทบเชิงบวกทางการเงินสำหรับการดำเนินงานต่างๆได้

ทั้งนี้การเพิ่มประสิทธิภาพข้อจำกัดการลงทุนของภาครัฐ จัดทำได้โดยการเน้นการลงทุนของภาครัฐไปในพื้นที่ชนบทให้มากขึ้นซึ่งในขณะเดียวกันมีการส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในพื้นที่เมืองด้วยซึ่งจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่เอกชนเป็นอย่างมาก

การสร้างเงื่อนไขในการลงทุนสำหรับภาคส่วนเอกชนควรส่งเสริมการแข่งขันกันระหว่างภาครัฐและเอกชน ยกเว้นสำหรับโครงการที่ส่งผลกระทบต่อสาธารณะในวงกว้าง รัฐควรที่จะให้อิสระและความสร้างสรรค์ในการจัดการต่างๆของเอกชนเองโดยเข้าร่วมเป็นส่วนที่ปรึกษาโครงการ

เพื่อดึงดูดทุนภาคเอกชนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและส่งผลโดยตรงแก่เขต Promotion Zone และพื้นที่อ่อนแอทางการเงิน รัฐบาลควรมีการกำหนดข้อกำหนดและข้อกำหนดให้มีความหลากหลายและสนับสนุนมาตรการดังต่อไปนี้

- ขั้นตอนการอนุมัติงบประมาณให้ภาคส่วนเอกชนดำเนินโครงการ
- กลยุทธ์การชักจูงเงินทุนจากภาคเอกชน เช่น ลดหย่อนภาษี ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน

การลงทุนภาคเอกชนควรได้รับการส่งเสริมในหลากหลายวิธีไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งองค์กรที่มีความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน การสนับสนุนให้เอกชนร่วมปรับปรุงและพัฒนาโครงการที่มีอยู่เดิมมากกว่าการจัดทำโครงการใหม่ การพัฒนาโครงการทางการเงินภายในประเทศให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น เช่น การให้แรงจูงใจในด้านงบประมาณแก่เอกชน ให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและเล็กเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับโครงการใหญ่ของภาคเอกชน การขยายบทบาทสถาบันทางการเงินทั้งการกู้ยืม งบประมาณที่มีประสิทธิภาพและมีการป้องกันความเสี่ยง การสร้างแรงจูงใจให้การลงทุนของต่างชาติ เป็นต้น

2) การวางแผนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและสถาบันขั้นพื้นฐาน

2.1 การกำหนดกฎหมายเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาระดับประเทศ และการอนุรักษ์เมือง

ผู้ที่บัญญัติกฎหมายในเกาหลีควรที่จะกำหนดกฎหมายพื้นฐานของการพัฒนาในระดับประเทศและการอนุรักษ์เมือง เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติใช้ได้โดยตรงขึ้นตรงได้เลยกับคณะรัฐมนตรีและหน่วยงานท้องถิ่นอื่นๆ ทั้งนี้ในรายละเอียดของกฎหมายควรประกอบไปด้วยส่วนที่อนุญาตให้รัฐบาล

ดำเนินการทั้งงานก่อสร้างและงานบูรณาการด้านการพัฒนาต่างๆ (เช่น การอนุรักษ์ที่ดินและแหล่งน้ำ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาระดับประเทศที่เป็นมิตรแก่สิ่งแวดล้อม, การเตรียมการสำหรับยุคการค้าและลงทุนแบบเสรีในระดับนานาชาติ เป็นต้น)

ทั้งนี้ด้านที่ควรพิจารณาในการจัดทำร่างกฎหมายควรประกอบไปด้วย ดังนี้

- การประกาศความเป็นสาธารณะแก่ทุกพื้นที่
- ความเชื่อมั่นในการพัฒนาแบบยั่งยืน เน้นในด้านการพัฒนาให้เป็นมิตรแก่สิ่งแวดล้อม
- เป้าหมายการเสริมสร้างความสามารถการแข่งขันระดับประเทศผ่านความสมดุลการพัฒนาระดับภาค

การสร้างระบบโครงสร้างกฎหมายควรประเมินเรื่องกฎหมายการใช้ประโยชน์ที่ดินใหม่ร่วมด้วย โดยระยะเวลาที่เหมาะสมในการปรับปรุงและแก้ไขกฎหมาย คือทุกๆ 5 ปี ในตัวกฎหมายควรมีความเชื่อมโยงระหว่างแผนการพัฒนาเมืองและจังหวัด (เช่น ข้อกำหนดสำหรับการใช้ประโยชน์ที่ดิน, การพัฒนาเมือง) ซึ่งควรสะท้อนไปสู่การวางแผนระดับท้องถิ่นด้วย รวมถึงสามารถนำเสนอความร่วมมือในระบบการพัฒนาระดับภาคระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น

2.2 การสร้างหน่วยงานระหว่างภาครัฐเพื่อความสมดุลในการพัฒนาระดับประเทศ

โดยการจัดตั้งนโยบายที่สนับสนุนความต้องการในการพัฒนาจังหวัดจนถึงระดับประเทศ นโยบายต้องกำหนดจากความเข้มข้นของประชากรในภูมิภาคหลัก รวมถึงพื้นที่เขตเมืองขนาดใหญ่อื่นๆ โดยปรับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพและในพื้นที่ backward areas

หน่วยงานเหล่านี้ควรมีความร่วมมือและบูรณาการนโยบายการพัฒนาทั้งหน่วยงานภาครัฐ และการนำไปปฏิบัติใช้ของนโยบายในต่างประเทศด้วย ตัวอย่างเช่น ประเทศฝรั่งเศสมีการจัดตั้งนโยบาย DATAR ซึ่งกำหนดความรับผิดชอบด้านการวางแผนพัฒนาผังประเทศและผังภาคขึ้น โดยผ่านการร่วมมือและบูรณาการระหว่างหลากหลายหน่วยงานแต่ละภาค

2.3 นำเป้าหมายการพัฒนาระดับชาติสู่การพัฒนาเฉพาะด้าน

กฎหมาย CNTP เป็นกฎหมายที่มีนโยบายการพัฒนาเชิงระยะยาวเพื่อการจัดตั้งและนำไปปฏิบัติใช้ของแผนการพัฒนาในหลากหลายภาคส่วน ประกอบด้วย การคมนาคม การเคหะ และแหล่ง

ทรัพยากรน้ำ ทั้งนี้นโยบายในระยะยาวนี้ควรเป็นแนวทางที่เหมาะสมต่อภาครัฐนำไปช่วยเหลือและกำหนดแผนปฏิบัติการ (Action Plan) ให้แก่ภาคส่วนเฉพาะด้าน รวมถึงสามารถแสดงข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับหลักการและเหตุผลของโครงการ แผนการลงทุน ตารางการดำเนินงานและการสนับสนุนของสถาบันภาครัฐและเอกชน ในการทำให้ผลลัพธ์ในความพยายามการพัฒนาและการจำกัดแหล่งทรัพยากรออกมามีที่สูดนั้น ควรมีการกระจาย และประสิทธิภาพการลงทุนควรทำให้มีประสิทธิภาพสูงสุดโดยการจัดแบ่งความร่วมมือจากหลายภาคส่วน หน่วยงานต่างๆ เพื่อป้องกันความขัดแย้งหรือซ้อนทับกัน ในส่วนรัฐบาลกลางควรให้ภาคส่วนท้องถิ่นจัดการโครงการเองได้ และจัดสรรงบประมาณที่เหมาะสมแก่โครงการนั้นๆ ทั่วประเทศ โครงการพัฒนาหลักควรสะท้อนถึงแผนทางการเงินจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงไปสู่งบประมาณต่างๆ ด้วย เป้าหมายทางการคลังนั้นสามารถประสบความสำเร็จได้จากการจัดตั้งแผนยุทธศาสตร์การลงทุนที่มีความครอบคลุมและนำไปใช้ให้ทุกๆ ภาคส่วนและ/หรือโครงการ pan-government

2.4 การขยายการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทั้งการวางแผนและการดำเนินการ

ควรให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเตรียมการวางแผนและนำไปปฏิบัติใช้ เพื่อส่งเสริมประชาธิปไตยและทำให้ประชาชนมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ภาครัฐและเอกชนควรมีบทบาทตามแนวทาง ดังนี้

- รัฐบาลกลางควรให้ทิศทางการพัฒนาระดับประเทศขั้นพื้นฐาน และร่างกฎหมายที่ต้องการ รวมถึงความมั่นคงทางเงินทุน รวมถึงการถ่ายโอนอำนาจจากส่วนกลางไปสู่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น
- จังหวัดและท้องถิ่นควรมีการจัดตั้งแผนและนโยบายเป็นของตนเอง รวมถึงการเกิดความร่วมมือในเชิงปฏิบัติร่วมกัน
- ภาคส่วนเอกชน ควรมีการขยายการลงทุนทั้งในโครงการการพัฒนาในระดับประเทศ และระดับภาค รวมถึงเป็นผู้นำในการสร้างงานผ่านการเป็นหุ้นส่วนของภาคธุรกิจ การศึกษาและภาครัฐ
- ประชาชนชาวเกาหลีและหน่วยงาน NGOs ควรร่วมกันเตรียมการทบทวนวิสัยทัศน์และการนำไปปฏิบัติใช้ รวมถึงการติดตามผลหลังการนำแผนไปปฏิบัติใช้แล้ว

3) การจำลองการกระจายอำนาจและความร่วมมือ

3.1 เร่งการกระจายเจ้าหน้าที่ภาครัฐ

เพื่อความเท่าเทียม การขับเคลื่อนและแบ่งปันบทบาทของภาครัฐควรส่งเสริมการถ่ายโอนอำนาจจากรัฐส่วนกลางไปสู่ภาคท้องถิ่น ทั้งนี้รัฐบาลกลางควรขับเคลื่อนแผนของจังหวัดและเมืองให้สามารถจัดการและวางแผนไปตามเงื่อนไขของสภาพประชากรในแต่ละที่ได้ ในส่วนเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเองควรพิจารณาถึงประโยชน์ระบบการทดสอบเจ้าพนักงาน และระบบการคัดสรรเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในระดับภาค เพื่อให้สามารถจ้างลูกจ้างที่มีประสบการณ์ทางการวางแผนและการพัฒนาเมือง ยังมีแนวทางอื่นๆที่สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

- รัฐบาลกลางกระจายและส่งเจ้าหน้าที่รัฐไปสู่ภาคท้องถิ่นให้มากขึ้น
- เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นควรมีโอกาสได้พบและแลกเปลี่ยนบุคลากร เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของกำลังคนและแก้ไขปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง
- ชุมชนการศึกษาควรกระตุ้นโปรแกรมการศึกษาในโรงเรียนและองค์กรเอกชนให้ผลิตบุคลากรเพื่อตอบสนองต่อความต้องการบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

3.2 การพัฒนาขั้นสูงโดยการเพิ่มความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ

รัฐบาลเกาหลีควริเริ่มระบบข้อตกลงระหว่างภาครัฐในการลงทุนระดับภาค ทั้งนี้ในข้อตกลงควรครอบคลุมและพิจารณาการพัฒนาหลักๆ ไม่ว่าจะเป็นภาระในการลงทุน เงื่อนไขสำหรับการช่วยเหลือ และกรอบระยะเวลาของโครงการ การดำเนินการดังกล่าวควรทำให้มั่นใจได้ว่าเมื่อนำโครงการไปปฏิบัติใช้จริงแล้ว โครงการจะช่วยสร้างสมดุลของผลประโยชน์ของประเทศและภาคได้

ประเทศเกาหลีสามารถส่งเสริมความร่วมมือและความเป็นส่วนหนึ่งกันได้โดยให้รัฐบาลกลางและจังหวัดมีโครงการร่วมกันและมีระบบข้อตกลงการลงทุนโดยมีรัฐบาลกลางให้เงินทุนอุดหนุนระบบดังกล่าวเองควรมีความยืดหยุ่นที่เปิดให้ท้องถิ่นเองสามารถเข้าร่วมข้อตกลงและนำโครงการไปปฏิบัติใช้เองได้ด้วย

3.3 สร้างระบบการพัฒนาให้เป็นทางการเพื่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง

เพื่อเป็นการหนุมนำความเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันและแก้ไขปัญหาการพัฒนาที่มีความขัดแย้งกันระหว่างภูมิภาค ในส่วนคณะให้การปรึกษาควรมีการจัดตั้งขึ้น (ตั้งเป็นส่วนองค์กรอิสระเอง หรือรัฐบาลกลางตัวเอง) เพื่อ

- ส่งเสริมความสามารถของส่วนจังหวัดและรัฐบาลท้องถิ่นให้สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งได้สำเร็จ

- ส่งเสริมความร่วมมือแนวราบ (Horizontal Cooperation) ในการพัฒนาด้านที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

แผนของเมืองที่มีพื้นที่เมืองขนาดใหญ่ ควรมีการวางแผนต่อเนื่องไปถึงส่วนเมืองใกล้เคียงด้วย เพื่อเพิ่มความตระหนักร่วมกัน รวมถึงยับยั้งความขัดแย้งและความยึดถือต่างๆที่อาจเป็นผลลัพธ์จากไม่มีความน่าเชื่อถือในแผนที่มีความแตกแยกจากกัน ซึ่งการวางแผนร่วมกันดังกล่าวจะเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ราบรื่นระหว่างเมืองและเกิดความเข้าใจผิดต่อกันน้อยที่สุดในการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ที่ดิน สุดท้ายรัฐบาลท้องถิ่นควรถูกส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนร่วมในคณะกรรมการของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลกลางเองควรมีการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการจัดการ ฟังชั้นความร่วมมือโดยใช้ระบบการจัดการกองคลัง